పెంతెకోస్తు ఆదివారం – A – 24.05.2026

అపొ. కార్యములు 2,1-22; 1 కొరి 12,3-7. 12-13; యోహాను 20,19-23

పరిచయం

ఒక చలికాల సాయంత్రం, ఒక కుటుంబం తమ ఇంటి అగ్నికుండలోని మంట దాదాపు ఆరిపోయిందని గమనించింది. బూడిద క్రింద కొద్ది ఎర్రని అగ్గిపుల్లలు మాత్రమే మెరుస్తున్నాయి. గది చల్లబడుతోంది. తండ్రి నెమ్మదిగా ఆ అగ్గిపుల్లలను కదిలించి, మృదువుగా ఊదాడు. మొదట ఏమీ జరగనట్టు అనిపించింది. తర్వాత ఒక చిన్న జ్వాల మెరిపించింది. ఆయన చిన్న కట్టెల ముక్కను వేసి మళ్లీ ఊదాడు. కొద్ది క్షణాల్లోనే మంట ప్రకాశంగా ఎగిసి, మొత్తం గదిని వేడిగా చేసింది.

ఆ మంట ఆరిపోలేదు. దానికి ఊపిరి మాత్రమే అవసరం.

మన విశ్వాస జీవితంలో కూడా మనం ఇలాగే అనుభవించవచ్చు. కొన్నిసార్లు జీవితం చల్లబడుతుంది. మన హృదయాలు అలసిపోతాయి, లేదా మనకు భయం కలుగుతుంది. మన ఆశలు క్షీణిస్తాయి. “తాళం వేసిన తలుపుల” వెనుక—అలవాట్లు, భయం లేదా ఆందోళనల వెనుక—దాగిపోతూ, ఏదీ మారదని అనుకుంటాం.

మొదటి ఈస్టర్ సాయంత్రం శిష్యులు కూడా అలాంటి అగ్గిపుల్లలవంటి వారే. భయంతో, అయోమయంతో, తాళం వేసిన తలుపుల వెనుక దాగి ఉన్నారు. వారి ధైర్యం, ఆనందం కనుమరుగయ్యాయి. అప్పుడు యేసు వచ్చాడు. ఆయన వారి మధ్య నిలబడి, “మీకు శాంతి కలుగుగాక” అని చెప్పి వారిమీద ఊదాడు: “పవిత్రాత్మను స్వీకరించండి.” ఆ ఊపిరి వారిని పూర్తిగా మార్చివేసింది. భయం ధైర్యంగా మారింది, సందేహం ఆనందంగా మారింది, మౌనం ధైర్యమైన సాక్ష్యంగా మారింది. వారి విశ్వాసపు అగ్గిపుల్లలు ఎగిసే అగ్నిగా మారాయి.

ఈరోజు మనం అదే వరాన్ని జరుపుకుంటున్నాం. ఈరోజు పెంటెకోస్తు పండుగ—మన జీవితాలలో ఇప్పటికీ కార్యనిర్వహణలో ఉన్న పవిత్రాత్మయొక్క ఊపిరి మరియు అగ్ని.

మనము ఆయన నామములో కూడి ఉన్నాము. ఆయన మన మధ్య ఉన్నాడు. ఆయన మన హృదయాలలో జీవాన్ని ఊదటానికి, మన ధైర్యాన్ని మళ్లీ వెలిగించటానికి, ప్రేమ, కరుణ మరియు ఆశకు సాక్షులుగా మనలను పంపటానికి సిద్ధంగా ఉన్నాడు.
మన హృదయాలను తెరిచి, ఆయన ఆత్మను ప్రార్థిద్దాం.

ఉపదేశం

ఒక చల్లని సాయంత్రం, ఒక కుటుంబం దాదాపు ఆరిపోయిన అగ్నికుండ చుట్టూ కూర్చుంది. బూడిద క్రింద కొద్దిగా ఎర్రని అగ్గిపుల్లలు మాత్రమే మెరిసాయి. గది చల్లబడుతోంది. తండ్రి ఇనుపరాడుతో అగ్గిపుల్లలను నెమ్మదిగా కదిలించి, మృదువుగా ఊదాడు. క్షణం పాటు ఏమీ జరగలేదు. తర్వాత ఒక చిన్న జ్వాల కనిపించింది. ఆయన కొద్దిగా కట్టెలు వేసి మళ్లీ ఊదాడు. కొన్ని నిమిషాల్లో మంట ప్రకాశంగా ఎగిసి, మొత్తం గదిని వేడిగా చేసింది.

"చూడండి," అని ఆయన తన పిల్లలకు చెప్పాడు, "మంట ఎప్పుడూ అక్కడే ఉంది. దానికి ఊపిరి మాత్రమే అవసరం." ఇదే పెంతెకోస్తు.

పెంతెకోస్తు ముందు శిష్యులు ఆ మసకబారుతున్న అగ్గిపుల్లలవంటి వారే. యేసు మరణించాడు. వారి ఆశలు కూలిపోయాయి. ఆయన లేచివచ్చాడని విన్న తర్వాత కూడా, వారు తాళం వేసిన తలుపుల వెనుక దాగి ఉన్నారు. బూడిద అగ్గిని కప్పినట్టు, భయం వారి విశ్వాసాన్ని కప్పేసింది. వారు విశ్వాసులు—కానీ ఇంకా ధైర్యవంతులు కాదు. వారు శిష్యులు—కానీ ఇంకా సువార్తికులు కాదు. అప్పుడు ఊపిరి వచ్చింది.

యోహాను సువార్తలో, లేచిన యేసు వారి మధ్య నిలబడి, "మీకు శాంతి కలుగుగాక" అని చెబుతాడు. పారిపోయినందుకు వారిని గద్దించడు. తన గాయాలను చూపిస్తాడు. ఆపై ఒక సాధారణమైన కానీ గొప్ప కార్యం చేస్తాడు: వారిమీద ఊది, "పవిత్రాత్మను స్వీకరించండి" అని చెబుతాడు.

ఈ ఊపిరి మనలను ఆదికాండములోకి తీసుకువెళుతుంది. అక్కడ దేవుడు మట్టితో ఆదామును సృష్టించి, అతనిలో జీవ ఊపిరిని ఊదాడు. ఇప్పుడు యేసు మళ్లీ ఊదుతున్నాడు. ఇది ఒక కొత్త సృష్టి. తాళం వేసిన తలుపుల వెనుక భయపడిన వారు మళ్లీ జీవించసాగారు.

పెంతెకోస్తు సంఘమునకు మొదటి లోతైన ఊపిరి.

అపొస్తలుల కార్యముల గ్రంథంలో లూకా అదే రహస్యాన్ని మరో విధంగా వివరిస్తాడు. బలమైన గాలి, అగ్నిజ్వాలల రూపంలో చెప్పాడు. గాలి మరియు అగ్ని—శక్తి, ఉత్సాహం, చలనం యొక్క చిహ్నాలు.

ఒక చిన్న బాలుడు గాలి లేని రోజున గాలిపటం ఎగరేయడానికి ప్రయత్నించాడు. ఎంత పరుగెత్తినా అది నేలమీదే లాగబడింది. దగ్గరలో ఉన్న ఒక వృద్ధుడు చిరునవ్వుతో, “గాలి ఉంది. కానీ దానిని పట్టుకునేంత ఎత్తుకు గాలిపటాన్ని ఎత్తాలి” అని అన్నాడు.

పవిత్రాత్మ కూడా అలాంటివాడు. దేవుని గాలి వీచుతోంది—కానీ మన హృదయాలను ఎత్తాలి.

మొదటి పెంతెకోస్తు రోజున యెరూషలేము అనేక దేశాల యాత్రికులతో నిండిపోయింది. వేర్వేరు భాషలు, వేర్వేరు సంస్కృతులు. అప్పుడు ఈ సాధారణ మత్స్యకారులు దేవుని మహాకార్యాలను ప్రకటించడం ప్రారంభించారు. ప్రతి ఒక్కరూ తమ భాషలో ఆ సందేశాన్ని విన్నారు.

ఇది బాబేలు గోపురంలా ఒకే భాషకు తిరిగి వెళ్లడం కాదు. అక్కడ ప్రజలు తమకే పేరు సంపాదించుకోవడానికి ప్రయత్నించారు. అది గర్వం, భయంపై నిర్మించిన ఐక్యత. కానీ పెంతెకోస్తు వినయము మరియు ప్రేమపై నిర్మించిన ఐక్యత. ఆత్మ భేదాలను తొలగించలేదు; అర్థం చేసుకోవడాన్ని సృష్టించాడు. భిన్నత కొనసాగింది—కానీ ఇప్పుడు ఐక్యత ఉంది.

మన ప్రపంచం కోరుకునేది ఇదే కాదా? మనం చాలా మాట్లాడుతున్నాం, కానీ తక్కువగా అర్థం చేసుకుంటున్నాం. తల్లిదండ్రులు, పిల్లలు ఒకరిని ఒకరు వినడం లేదు. దేశాలు

ఒప్పందాలు కుదుర్చుకుంటున్నాయి, కానీ యుద్ధానికి సిద్ధమవుతున్నాయి. సంఘంలో కూడా కొన్నిసార్లు వినటానికి కంటే వాదించడమే ఎక్కువ. పవిత్రాత్మ వంతెనలు కడతాడు.

ఒక పరిషత్తులో పాత వాద్యపెట్టె ఉంది. కొన్ని గొట్టాలు చాలా గట్టిగా శబ్దం చేశాయి; కొన్ని శబ్దమే చేయలేదు. ఒక సందర్శకుడు, “ఇది పనికిరాదు” అన్నాడు. కానీ వాద్య నిపుణుడు, “ఇది పనికిరాదేమీ కాదు; కేవలం సరిచేయాలి. ప్రతి గొట్టం ముఖ్యమే—కానీ అవన్నీ కలిసి పని చేయాలి” అన్నాడు.

పవిత్ర పౌలు చెబుతున్నాడు: వరాలు అనేకం, కానీ ఆత్మ ఒక్కటే. ఆత్మ ప్రతిరూపాలను సృష్టించడు; సౌహార్ద్రాన్ని సృష్టిస్తాడు. మీ వరం—దయ, బోధన, వినడం, నిర్వహణ, ప్రోత్సాహం—ఏదైనా కావచ్చు—అది అందరి మేలుకోసం ఇవ్వబడింది. ఆత్మ మనలను సరిపోల్చినప్పుడు, మనం ఒక అందమైన సంగీతమవుతాము.

కానీ సౌహార్ద్రానికి ముందు ధైర్యం కావాలి. యేసు మరణం తర్వాత శిష్యులు కేవలం దుఃఖించలేదు; వారు భయపడ్డారు. భయం తలుపులు మూసేస్తుంది. మనకూ ఇది తెలుసు. మన ఇళ్లు తాళం వేస్తాము. భావోద్వేగంగా మనలను రక్షించుకుంటాము. కఠినమైన సంభాషణలను తప్పించుకుంటాము. భయం మనలను కాపాడవచ్చు—కానీ చిన్నవారిగా కూడా ఉంచవచ్చు.

పెంతెకోస్తు తాళం వేసిన తలుపులను తెరిచిన హృదయాలుగా మారుస్తుంది.

ఇంట్లో విద్యుత్ లేకపోతే ఎలా ఉంటుంది? విద్యుత్ పోయినప్పుడు అన్నీ ఆగిపోతాయి. అత్యుత్తమ పరికరాలు కూడా పనికిరావు. ఒక తుఫాను తర్వాత, ఒక చిన్న బాలుడు తన తండ్రిని అడిగాడు, “ఎందుకు అన్నీ పని చేయడం ఆపేశాయి?” తండ్రి జవాబు ఇచ్చాడు, “అన్నీ విద్యుత్‌పై ఆధారపడుతున్నాయి.”

సంఘమూ శక్తిపై ఆధారపడుతుంది—రాజకీయ శక్తి కాదు, మానవ బలం కాదు—పవిత్రాత్మ శక్తి. ఆత్మ లేకపోతే సంఘం కేవలం ఒక సంస్థ మాత్రమే. ఆత్మతో సంఘం జీవిస్తుంది.

అపొస్తలులు దీనికి సాక్ష్యం. పెంతెకోస్తు ముందు—దాగి ఉన్నారు. తర్వాత—ప్రజల ముందు ప్రకటించారు. ముందు—అయోమయం. తర్వాత—స్పష్టత మరియు ధైర్యం. ఏమి మారింది? వారు లేచిన ప్రభువును కలిశారు. క్షమాపణను అనుభవించారు. ఒక దౌత్యాన్ని స్వీకరించారు. పవిత్రాత్మను పొందారు.

ఆ ఆత్మ ఇచ్చిన మొదటి వరం శాంతి మరియు క్షమ. “మీరు ఎవరి పాపాలను క్షమిస్తే అవి క్షమింపబడును.” ఇది దివ్యశక్తి—మనస్సాక్షిని స్వస్థపరచే శక్తి, గాయపడిన హృదయానికి “నీవు క్షమింపబడ్డావు” అని చెప్పే శక్తి.

ఒక వ్యక్తి తన జీవితంలోని అతి చీకటి కాలంలో ప్రతి ఉదయం నిశ్శబ్దంగా కూర్చొని మూడు మాటలు మాత్రమే ప్రార్థించేవాడని చెప్పాడు: “రా, పవిత్రాత్మా.” ఎటువంటి అద్భుతాలు లేకపోయినా, నెమ్మదిగా మార్పు గమనించాడు—కొంచెం ఎక్కువ సహనం, కొంచెం ఎక్కువ ధైర్యం, కొంచెం ఎక్కువ ఆశ. ఆత్మ తుఫాను కాదు; స్థిరమైన ఊపిరి.

కొన్నిసార్లు ఆత్మ అగ్నిలా వస్తాడు—దృశ్యమానంగా, ఒక్కసారిగా మార్పు తెస్తూ. చరిత్రలో అలాంటి పునరుద్ధరణ క్షణాలు ఉన్నాయి. కానీ ఎక్కువగా ఆత్మ నిశ్శబ్దంగా వస్తాడు: రోజూ తన కుటుంబాన్ని విశ్వాసంగా చూసుకునే తల్లిలో. వ్యతిరేకతకు బదులుగా క్షమను ఎంచుకునే వ్యక్తిలో. పవిత్ర గ్రంథం పాత పుస్తకం కాదు, తనతో మాట్లాడే జీవ వాక్యమని కనుగొనే యువకునిలో.

ఆత్మ లేకపోతే బైబిలు ఫ్రీజర్‌లోని గడ్డకట్టిన మాంసంలా గట్టిగా, చల్లగా అనిపించవచ్చు. కానీ దానిని అగ్నిపై ఉంచితే, అది పోషకమైనదిగా మారుతుంది. ఆత్మ వాక్యాన్ని వేడిగా చేసి, ఆత్మకు ఆహారంగా మారుస్తాడు.

పెంతెకోస్తు గత సంఘటన మాత్రమే కాదు. అపొస్తలుల కార్యములు అనేక “చిన్న పెంతెకోస్తులు” గురించి చెబుతుంది. మళ్లీ మళ్లీ విశ్వాసులు ప్రార్థించారు—ఆత్మ వచ్చాడు. సంఘానికి ఎప్పటికీ కొత్త పెంతెకోస్తు అవసరం. మనకు వ్యక్తిగతంగా కూడా కొత్త ఊపిరి అవసరం.

నా జీవితంలో తాళం వేసిన తలుపులు ఎక్కడ ఉన్నాయి?

నా ప్రేమను భయం ఎక్కడ చల్లబరిచింది?

నా విశ్వాసపు అగ్గిపుల్లలను అలవాట్లు ఎక్కడ కప్పేశాయి?

గాలి ఇంకా వీచుతోంది. ఊపిరి ఇంకా ఇవ్వబడుతోంది. యేసు ఇంకా చెబుతున్నాడు: "పవిత్రాత్మను స్వీకరించండి."

చివరిగా ఒక కథ. ఒక ఆసుపత్రిలో, ఒక నర్సు అత్యంత కదిలించే క్షణం గురించి చెప్పింది: ఒక శిశువు మొదటి ఊపిరి తీసుకునే క్షణం. కొద్దిసేపు నిశ్శబ్దం—అందరూ ఎదురుచూస్తున్నారు—ఆపై శిశువు ఊపిరి పీల్చి ఏడుస్తుంది. ఆ ఊపిరే జీవం. దాని లేకపోతే మరేం ముఖ్యముకాదు.

పెంతెకోస్తు సంఘం యొక్క మొదటి జీవక్రందనం.

ఈరోజు అది మీకు కూడా కొత్త ఊపిరిగా మారవచ్చు. మీ విశ్వాసం బూడిద కింద అగ్గిపుల్లలాగా అనిపించవచ్చు. మీ అంతరంగ శక్తి ఖాళీగా అనిపించవచ్చు. భయం మీ హృదయంలో ఒక తలుపు మూసి ఉండవచ్చు.

మంట ఇంకా ఉంది. దానికి ఊపిరి మాత్రమే అవసరం.

కాబట్టి నమ్మకంతో ప్రార్థిద్దాం:

మా గాయాలను స్వస్థపరచు. మా బలాన్ని పునరుద్ధరించు.

మా ఎండిన హృదయాలపై నీ కరుణా చినుకులు కురిపించు.

రా, పవిత్రాత్మా. మాపై మళ్ళీ ఊదు.

మా హృదయాలను అగ్నిలా వెలిగించు. ఆమేన్.

Translated by: Rev. Fr. Francis Theetla,

Parish Priest of Paidikaluva, Cuddapah